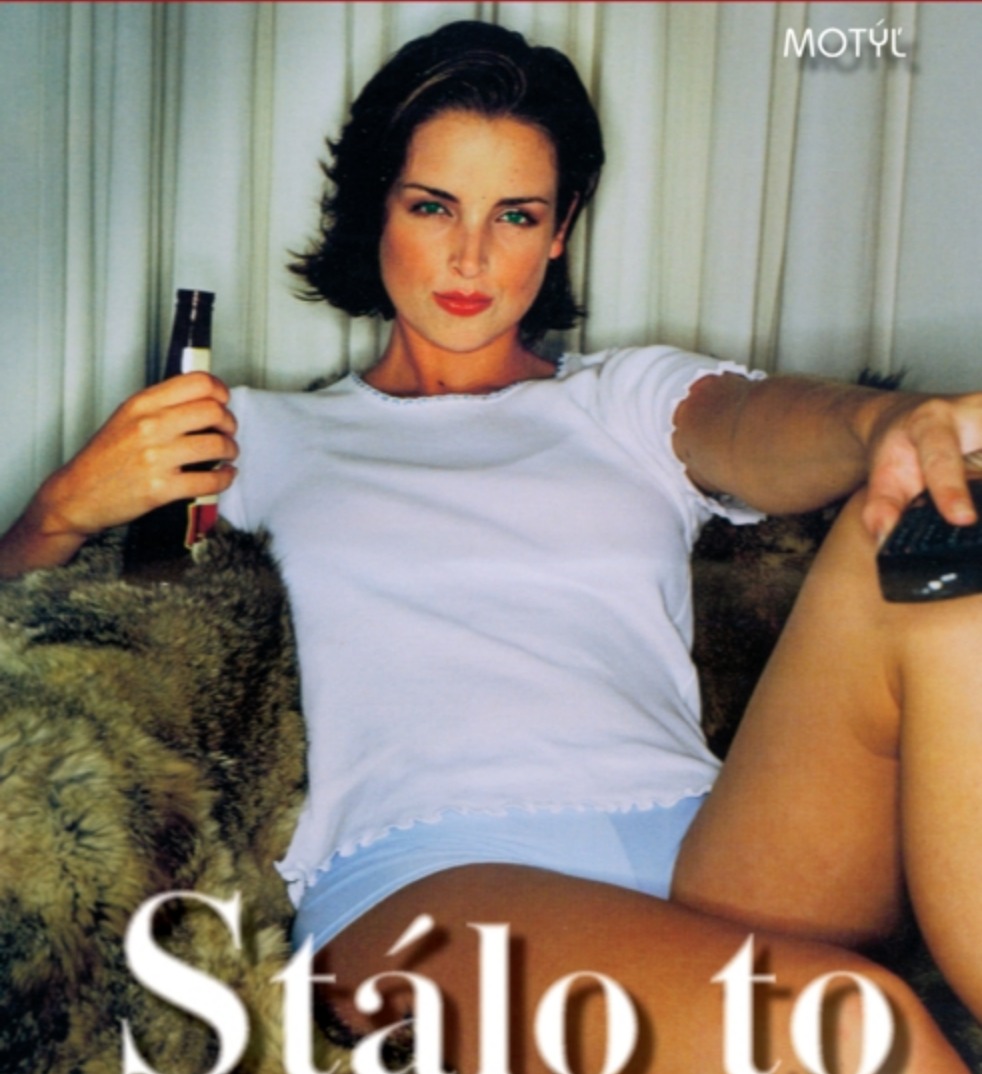


Mária Ďuranová

MOTÝL

A photograph of a woman with short dark hair and light-colored eyes, wearing a white short-sleeved top and light blue shorts. She is sitting on a thick, shaggy brown fur rug. In her right hand, she holds a dark beer bottle, and in her left hand, she holds a black remote control. The background consists of light-colored vertical blinds. The overall tone is casual and relaxed.

Stálo to
za to

Mária Ďuranová

Stálo to za to



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Mária Ďuranová 2006

Design © Motýľ design 2006

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2006, 2007

ISBN: 80-89199-51-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

Zobudila sa s pocitom vyprahnutej púšti v ústach. Zmätena sa poobzerala okolo seba. Uvedomila si, že je vo svojej vlastnej posteli a s úľavou si vydýchla. V celom tele cítila ťažobu a premkol ju neuveriteľný smäd. Nevládala rozmyšľať, radšej opäť zatvorila oči a snažila sa zaspáť. No už sa jej to nepodarilo. Pery mala lepkavé a dala by bohatstvo za pohár vody. Vtom ju prepadla úzkosť. Kde je Jakub? Matne si spomínala na včerajšiu návštevu Pavly, u ktorej zostal jej štvorročný syn spať. Z úst sa jej vydral tichý ston. Vie, že malý je u sestry v dobrých rukách. Znechutene si pripomínala včerajší deň.

Piť začala na návšteve u sestry. Prvý pohár jej nič netušiaca Pavla ponúkla spolu s kávou na terase svojho bytu ešte popoľudní. Jakubko sa hral v izbičke s dvojčatami. Ako najmladší v rodine bol dvom starším dievčatám vzácny a školáčky sa mu s radosťou venovali. Kamila využila chvíľu bezstarostnosti a víno s chuťou popíjala. Pavla jej rozprávala novinky z práce a svoje rozprávanie prerušovala občasným útekom do kuchyne, kde skontrolovala bubľajúcu polievku. Chvíľu po dobrej večeri boli deti opäť zaujaté rozprávkovou knižkou, z ktorej Laura predčítavala sestre i bratrancovi. Keď sa Kamila pobrala domov, bola už fľaša vína prázdna. Pavla jej pred odchodom navrhla, aby malého, ktorému sa už zívalo, nechala spať u nich. Kamila s potešením súhlasila. Zrazu si uvedomila, že privítala príležitosť prežiť piatkový večer podľa seba. Cítila sa po dlhom čase voľná ako vták. Chcela zavolať Andrejovi, no vtom si spomenula, že je mimo mesta. V telefóne jej predsa spomínal, že ide na týždeň do Prahy. Nikto iný jej nenapadal, bude si musieť robiť spoločnosť sama. Hneď ako vystúpila z električky, povzbudená vypitým vínom, zahla do najbližšej predajne potravín a do košíka vložila fľašu suchého vína. Samozrejme, bonboniéru a slané lupienky, aby nákup pôsobil ako pre návštevu. Náladu mala povznesenú

a tešila sa na nastávajúci večer. Keď otvorila dvere svojho bytu, dychtivo vbehla s nákupom do kuchyne. Tú mala dôkladne poupratovanú. Jej interiérom bol zladený do príjemných pastelových farieb. Slnečnú miestnosť, zariadenú v béžovom tóne, dopĺňali moderné doplnky v žltej a zelenej farbe. Na parapetnej doske stáli kvetináče, ozdobené pásikmi vo všetkých troch odtieňoch. Dlažba zvláštnej zelenej farby dotvárala útulnú kuchyňu. Kamila mala túto miestnosť z celého bytu najradšej. Vôbec jej neprekážalo, že okrem kuchynskej linky a sporáku jej zariadenie tvorí už len chladnička a jedálenský stôl s modernými stoličkami. Tak, ako v každej izbe, aj tu sa na zemi povalovalo zopár plyšových a drevených hračiek. Tie nikdy neupratovala. Chcela, aby sa Jakub mohol hrať v každej miestnosti bytu. A tiež jej to pripomínalo krásnu skutočnosť, že má doma dieťa. Svoje vlastné milované dieťa. V tejto chvíli však naňho nemyslela. Na dŕžok vypila pohár vína, príjemne jej zohrialo vnútro. Myšlienky mala ľahké a všetky životné problémy, s ktorými sa denne borila, boli čoraz menšie. Dostala chuť na jedlo, no namiesto večere si zapálila cigaretu. Opojená alkoholom odišla do obývačky a márne sa snažila zachytiť dej francúzskeho filmu. Keď bežali záverečné titulky, siahla opäť po fľaši. Prekvapená zistila, že je takmer prázdna. Bola už riadne opitá. Tackavo prešla k televízii a vypila ju. Zrazu sa cítila osamelá. Keby tu tak bol Andrej. Veď s ním vždy popíja víno. Nie sama. Ich stretnutia sprevádzajú vášnivé debaty o živote, jeho momentálnej milenke, či o jej snoch o budúcnosti. Vzala mobil a vyfukala jeho číslo. Andrej bol prekvapený jej neprírodným hlasom, no nedal na seba nič zvať. Čo za nezmysly mu v telefóne narozprávala, si už Kamila nepamätala.

Vstala a znechutene na seba pozrela do prasknutého zrkadla. Neznáša, keď nad sebou stráca kontrolu. Ale tie príjemné

a povznášajúce pocity pred tým... Vzletná nálada, neuveriteľná ľahkosť bytia, pocit vlastnej príťažlivosti... Poznanie, že v poslednom období sa tak cíti už len pod vplyvom alkoholu, ignorovala. Vtedy sa cítila skvele, len vtedy mala pocit, že skutočne žije. To ostatné bolo len prežívanie. Odvrátila tvár od zrkadla. Nebude teraz myslieť na včerajšok. Veď si vypije len príležitostne a nikdy vo svojom živote nemala v práci, či doma pre to problémy. Vie sa o seba postarať. Za minulosťou, ktorá ju občas v takýchto chvíľach kvárila, urobila hrubú čiaru. V myšlienkach sa opäť vrátila k svojmu nevydarenému detstvu a k svojej matke. Teraz sa už nemá čoho báť. Jej synček bude mať detstvo plné lásky a bude mu oporou. Urobí všetko preto, aby ju ľúbil. Tak ako ona ľúbi jeho. Nie ako v jej prípade. K matke okrem nenávisti necítila nič. Pri myšlienke na malého ožila. Pomaly sa blížil čas obeda a ona predsa Pavle sľúbila, že hneď popoludní príde po neho. Musí sa ponáhľať, nemá teraz čas myslieť na hlúposti. Jakubko je pre ňu prvoradý. V kuchyni si namiešala šumivý nápoj z vitamínov a hltavo ho vypila. Pod silným prúdom teplej vody si v kúpeľni vydrhla celé telo. Akoby chcela zo seba zmyť zvyšky alkoholu, ktorým cez noc celá napáchla. Obliekla si mäkký župan a vbehla do spálne. Slnko presvetľovalo malú izbu, svätyňu, v ktorej spávala so svojím synčekom. Otvorila dokorán okno, aby vyhnala z miestnosti všetky nepohodlné myšlienky.

Cestou v električke sa upokojila. Nie je predsa nič zlé na tom, keď si človek občas vyhodí z kopýtka. A najmä ona, keď ináč žije jednotvárnym životom a svoj svet delí medzi výchovu dieťaťa a prácu v banke. Zacítila uprený pohľad sympatického staršieho muža. Zneistela. Že by bolo na nej niečo vidieť? Neuvedomuje si, že ho zaujala svojou príťažlivosťou. Prehýrený večer nezanechal na jej tvári žiadne stopy. Napriek tomu, že sa len narychlo obliekla do hnedého saka

a džínsov, vyzerala elegantne. Tričko a hnedú šatku, prehodenú okolo krku, dopĺňala moderná taška a topánky v rovnakej farbe. Mahagónové vlasy mala zopnuté do úhladného drdola. Tvár oživená decentným mejkapom, bronzový rúž na perách a pekné zelené oči. Nos posiaty pehami dodával tvári nežný výraz. Vyzerala mladšie ako na skutočných dvadsaťdeväť rokov. Vždy sa snažila vyzeráť upraveno. Svojím zjavom chcela dať všetkým najavo, že nie je menejcenná, že je žena so zdravým sebavedomím, ktorá vie, čo chce. Vie sa o seba postarať. A hlavne chcela pôsobiť ako žena zo slušnej rodiny a s pevným zázemím.

Dvere otvára Laura, jedno z dvojčiat. Za chrbtom jej stojí Jakubko. Kamila sa s nimi privíta, zoberie chlapca do náručia a usadí sa v kuchyni, kde rozvoniava dobrý obed.

„Ahoj, najete sa s nami?“ pozrie Pavla na sestru.

„Jasné, doma som nestihla ešte nič uvariť,“ odpovie nevinne.

Pavla usadí dcéry, spoločne servírujú na stôl obed a púšťajú sa do jedenia. Po chutnom jedle sa sestra pustila do umývania riadov, Kamila jej mlčky pomáhala.

„Aké boli deti? Nehnevali?“ spýtala sa po chvíli.

„Nie. Celý večer sa hrali v izbe. Mala som problém dostať ich do postele.“

„Dávno si nespomínala školu...“ pozrela na ňu zvedavo.

„Ani sa nepýtaj. Treba sa im veľa venovať. Na budúci rok budú šiestačky a pribudne im druhý cudzí jazyk. Zdá sa mi, že majú toho v škole veľa. Po vyučovaní prídu domov a musia sa opäť učiť na druhý deň. Preto sú tak rady, keď tu Jakubko zostane. Vyžaduje od nich len hranie a pripomenie im tak bezstarostné obdobie, keď boli malými deťmi.“

„Teraz je už taká doba. Nič nedostaneš zadarmo. A deti sú k tomu vedené od mala. Musia ovládať jazyky, počítače, samozrejmosťou je vodičák, keď to všetko nemáš, neznamenáš nič.“

„Keby som prišla o svoju prácu v našej firme, asi by som už aj ja mala problém nájsť si primerané miesto. A to mám vysokú školu... Na trhu práce je teraz mnoho ambicióznejších a ctižiadostivejších mladých ľudí...“

„Si tam stále spokojná? Pracuješ tam už dlho,“ vyzvedala Kamila.

„Hm. Zvykla som si. Po rokoch mám určité postavenie a nechcelo by sa mi teraz zasa začať odznova. Aspoň kým nie sú dievčatá veľké.“

Keď sedeli na slnečnej terase a popíjali kávu, pribehli deti.

„Mami, poďme na zmrzlinu,“ prosíkala Lujza.

„Áno, poďme, ja si dám citrónovú,“ pridala sa Laura.

„Poďme, aspoň nás kúsok odprevadíte,“ povedala Kamila.

O chvíľu už z domu vychádzala dobre naladená skupinka. Dievčatá chytili Jakubka za ruky a veselo ho pohojdávali. Sestry kráčali pomaly za nimi. S pohľadom plným pýchy pozerali na svoje ratolesti.



„No konečne si to zdvihla. Vyvolávam ti už druhý deň,“ oboril sa na ňu v telefóne Andrej.

„Viem, ale teraz na teba nemám čas, musím makať,“ odpovedala Kamila netrpezlivo.

„Dobre, len ti chcem povedať, že prídem okolo šiestej, O.K.?“

„Budem doma,“ súhlasila bez odporu.

Vedela, že donekonečna sa mu nemôže vyhýbať. Bol to jej jediný kamarát, poznajú sa už od strednej školy a nevedela si predstaviť, že by ho nemala. Bol súčasťou jej života a brala ho takmer ako brata. Len ju mrzel ten telefonát do Prahy, v ktorom si vypočul od nej určite niečo zúfalé. Zaiste

si neodpustí k tejto téme nejakú nesmierne vtipnú poznámku, a ona sa bude cítiť trápne. Ale aspoň to už bude mať za sebou. Bola zvedavá na zážitky z Prahy. Andrej jej ich rád vyrozpráva.

Pri priehradke stáli zákazníci, musela sa vrátiť k práci. Klienti sa premieľali až do štvrtej. Bola vďačná za ponúknutú prácu referentky na oddelení pôžičiek a naozaj sa snažila, aby bola šéfka s ňou spokojná. Ku klientom pristupovala profesionálne, tak ako ju to naučili a ako to od nej vyžadovali. Priala si, aby vedúca nemala dôvod ľutovať, že na konkurze vybrala právu ju. Do pobočky, ktorá bola jej terajším zamestnávateľom a živiteľom, sa z domu dostala električkou za dvadsať minút. Na pomery veľkého mesta naozaj dobrý čas. Nástupný plat bol sľubný, vedela, že ak bude rozumná a nebude zbytočne rozhadzovať, slušne uživí seba aj malého. Cítila sa ako víťaz a v kútiku duše bola na seba hrdá. Prácu zatiaľ zvládala s nadšením a zápalom, ktorý ju neopúšťal. Vyhovovala jej neosobná komunikácia, ktorú viedla so záujemcami o informácie, či o uzatvorenie zmluvy. Zmluvné podmienky poznala naspamäť a prácu brala poctivo.

„Čo sa tak spokojne tváriš?“ pozrela na ňu Nataša.

„Nič dôležité,“ usmiala sa Kamila. „Večer príde kamarát, som zvedavá na jeho zážitky z Prahy.“

„Aha, tak tomu sa najnovšie hovorí kamarát...“

Kamila prevrátila oči na znak nesúhlasu, ale viac nestihla. Teraz nemala čas rozprávať obľúbenej kolegyni o Andrejovi, ktorý bol naozaj kamarát v tom najlepšom zmysle slova. O nejakom inom vzťahu nie je možné v súvislosti s Andrejom ani pomyslieť. Andrej nemal o ženy núdzu. Na výlet do Prahy sa vybral so svojim najnovším objavom. Simonou bol úplne očarený. Dokonca spomínal, že ju s ňou čoskoro zoznámi. Priala mu tú zamilovanosť. Andreja mala odjakživa

rada. Bola zvyknutá na jeho čierny humor a priam závislá od jeho povzbudzujúcich slov, ktoré jej vedel poskytnúť, keď si príliš neverila. Takto to bolo už od študentských čias. Možno sa teraz konečne prestane zahrávať s jemnými ženskými dušami a vytvorí si perspektívny vzťah. Pomyslela si a v kútiku duše pocítila osten žiarlivosti.

Zastavila myšlienky na Andreja a venovala sa ďalším klientom, až kým neprišiel čas obedňajšej prestávky.

„Pôjdeme na pizzu?“ zisťovala Nataša.

„Nie, dnes som sa dohodla s tým svojím kamarátom.“

„Aha, tak ja odchádzam s ostatnými. Stretneme sa o hodinu. Ahoj.“

Kamila vzala kabelku z vešiaka a vybrala z nej malý kozmetický kufrík. V zrkadle skontrolovala svoj obraz, rúžom si pretrela ústa. Spokojná so svojim vzhľadom vyrazila za Andrejom do pizzerie. V miestnosti boli obsadené všetky stoly. Pri jednom z nich na ňu mával Andrej. Prisadla si k nemu a k dvojici, ktorú nepoznal ani jeden z nich.

„Nič sa nedá robiť. Je to tu plné. Musíme sa zmieriť s cudzou spoločnosťou pri stole,“ pošepekľal jej.

„To nevádi, hlavne nech sa rýchlo najeme. Kedy ste sa vrátili z Prahy?“ bola zvedavá Kamila, kým objednával syrovú pizzu pre obidvoch.

„V nedeľu večer,“ odpovedal ticho.

„A stálo to za to?“

„Bolo fajn. Večer ti všetko porozprávam. Teraz som v časovej tiesni. V hoteli máme zájazd a ja neviem, kde skôr skočiť,“ odpovedal náhlivo medzi sústami.

„Už sa teším. Mám kúpiť nejaké víno?“

„Netreba, ja niečo prinesiem. Aj Kubovi som kúpil nejaké hračky.“

„Už teraz ich má viac ako dosť. Ale určite sa poteší.“

Časník pendloval medzi stolmi, hostia sa tu v rýchlych intervaloch striedali. Pizzeria v centre mesta bola v čase obeda vždy vyťažená. Aj tak sem chodili radi. Bolo to blízko a takú chutnú pizzu nerobili široko-ďaleko. Náhlivo dojedli a uvoľnili miesto ďalším hladným žalúdkom. Po hektickom obede si na ulici vymenili ešte zopár slov, potom každý vyrazil svojou cestou. Andrej autom do hotela, Kamila k svojmu pracovnému stolu do banky.



Dni plynuli ako voda. Kamila sedela medzi detskými knižkami v spálni a hľadala tú správnu na dnešný večer. Mnohé si pamätala z detstva, bola vášnivou čitateľkou. Pozrela na svojho syna, ktorý sa k nej pridala a sústredene vyberal každodennú rozprávku, ktorú mu mama prečíta. Pohľad mala plný nehy. Z celého srdca ho ľúbila. Bol roztopašný a strašne milý. Blondávané vlásy a pehavý noštek zdedil asi po nej. Veľké modré oči už boli dedičstvom po otcovi. Myšlienky jej zabúdli k nemu. Takmer ho nepoznala, stretnutia s ním by sa dali spočítať na prstoch dvoch rúk. Ako sa to len zvlášťne vyvinulo. Ešte nechcela mať dieťa a ani v najtajnejšom sne by sa jej nebolo prisnilo, že život jej do cesty prinesie syna. Všetko prišlo neplánovane a nečakane. Ondreja spoznala v búrlivom období svojej mladosti. Spolu s priateľkou Táňou ho vyplňala posedeniami v baroch ako mnoho mladých bezstarostných ľudí. Cieľ bol jasný. Vypiť si, zabaviť sa a užívať si svoju príťažlivosť i záujem mužov o mladé a slobodné ženy. Nikdy nechcela byť ľahká korisť. Ale keď mala v sebe alkohol, stával sa z nej iný človek. Tak to bolo aj pri Ondrejovi. Videla na ňom, že sa mu páči. Lichotilo jej, že ju uprednostnil pred atraktívnejšou Táňou. Bol starší takmer

o desať rokov. Imponovala jej jeho samostatnosť, bezstarostnosť, chuť užívať si života plnými dúškami. Najskôr nebrala ich vzťah príliš vážne, ale neskôr sa zamilovala. Ondrej jej plánoval voľný čas a jej to vyhovovalo. Cítila, že sa mu páči, že na ňu veľa myslí a že ju chce. Bol k nej galantný, starostlivý a mala pri ňom pocit ženskosti. Bola však málo opatrná. Po Táninej hlučnej oslave narodenín skončila v jeho byte. Pri fľaši vína si najskôr pozerali exotické fotografie z jeho zahraničných ciest. Keď sa milovali, vôbec jej nenapadlo, že to môže mať takéto následky. Nebola úplne triezva a vtedy sa človek nezaobera takými drobnosťami. Ráno bola na seba nahnevaná. Dostal ju presne tam, kam chcel. Do postele. Bola preňho len krátkym rozptýlením pred jeho ďalším odchodom do Afriky. Následky zo vzťahu niesla iba ona. O pár týždňov zistila, že je tehotná. Táňa bola z toho azda viac mimo ako ona. Nikdy neboli priveľmi blízke priateľky a nemala chuť jej niečo vysvetľovať. Postupne sa úplne prestali stretávať. Dieťaťu sa nakoniec potešila. Brala ho ako nasmerovanie jej ďalšieho života. Ako signál, že bol najvyšší čas skončiť s ľahkovážnym obdobím, v podvedomí cítila, že to nie je tá správna cesta. Sestra jej vtedy veľmi pomáhala. Naučila ju starať sa o malého, dávala jej múdre a odskúšané rady, ktoré získala pri výchove svojich dvojčiat. Skúsenosti mala viac ako bohaté. Kamila si nevedela predstaviť, ako by to bez nej zvládla. Nakoniec sa jej rola mamičky zapáčila viac, ako čakala. Zrazu mala pre koho žiť, Jakubko bol a je stredobodom jej života. Začala ľutovať všetky Táne, ktoré trávajú čas bezducho posedeniami v baroch, a ktoré nevedia, ako naložiť so svojim životom. Konečne mala pocit, že je potrebná, nie ako dovtedy. Najmä v detstve ju sprevádzal pocit nadbytočnosti. Že sa svojim rodičom narodila len akýmsi nedoplatením.

„Doblu noc,“ zašveholil Jakub, keď ho Kamila ukladala do postele.

„Ešte božtek na malý noštek,“ odpovedala mu a pritúlila sa k nemu.

Taká bola ich tradičná večerná rozlúčka. Chvíľu ležala pri ňom a obzerala sa po miestnosti. Na prvý pohľad bolo jasné, že spálňa je len provizórne zariadená a nábytok k sebe neveľmi pasoval. Časom ho chcela vymeniť za nový a z izby spraviť peknú detskú izbičku. V kúte si nechá váľandu pre seba, ale cez deň chce, aby miestnosť plnú hračiek a knižiek využíval na hranie synček. „Všetko raz bude,“ pomyslela si. „Môžem byť rada, že mám tento byt, mnohí mladí nemajú ani to..“ Keď sa malému zavreli očka, pobrala sa do kuchyne dorobiť nejaké materiály, ktoré nestihla v práci. Sústredila sa na čísla a tlačivá položené pred sebou. Práca ju bavila. Keď o chvíľu niekto zazvonil, pozrela prekvapene na hodinky. Málokedy mala návštevu bez ohlásenia. Za dverami zbadala Andreja. Nebol sám. Otvorila dvere a zarazila sa pri pohľade na ženu, ktorá rozpačito stála vedľa neho.

„To je Simona, moja priateľka, to je Kamila, moja dlhoročná kamarátka. Čau, môžeme ísť ďalej?“ vysypal zo seba Andrej.

Zaskočená Kamila sa chabo usmiala a možno prirýchlo otvorila dvere dokorán.

„Jasné, poďte ďalej, malý práve zaspal, môžeme si posedieť,“ ozvala sa zvučným hlasom.

Andrej sa usmieval popod fúzy. Vedel, že mu dobrá kamarátka neodpustí, že Simonu priviedol bez predchádzajúceho upozornenia. Dnes však nevedel vymyslieť lepší program ako návštevu u nej. Existovalo pre neho vôbec niečo lepšie ako spoločnosť Kamily? Nezapochyboval pri tejto myšlienke prvýkrát. Nevidel ju už takmer dva týždne. Chýbala mu. Len on

vedel, že ani Simona mu tak často nezamestnávala myseľ ako ona. Najskôr bral Kamilu naozaj len ako dobrú kamarátku. Ale posledných pár mesiacov si uvedomoval, že na ňu myslí stále viac. Cítil k nej neuveriteľnú blízkosť, sám bol zarazený svojimi pocitmi. Ešte to nezažil pri žiadnej žene. Priťahovala ho. Prežíval s ňou všetky starosti, či radosti. Vedel, že keby sa jej vyznal zo svojich pocitov, náležite by ho vysmiala. Poznať sa už toľko rokov... Kamila ho berie ako brata a tak to asi aj zostane. Často váhal, keď boli sami, najradšej by ju objal a všetko zo seba vysypal. Dodnes však nenabral odvahy, bál sa, že by tým riskoval aj ich dobré priateľstvo. Počítal s tým, že známosť so Simonou je len prechodná záležitosť. Sám je zvedavý, ako ich vzťah bude pokračovať. No na Kamile a jej synovi mu nikdy neprestane záležať.

„Tak ešte raz, dobrý večer,“ prehovorila Simona. „Konečne vás spoznávam. Andrej vás často spomína.“ „Tykajme si, som Kamila.“

„Teší ma, ja som Simona.“

„Dáte si niečo? Kávu, čaj, víno...“

Pozreli na seba a po chvíľke váhania sa ozval Andrej.

„Vino, ak si dáš aj ty. A odlož už tú robotu,“ dodal, keď mu pohľad padol na kuchynský stôl pokrytý papiermi.

„Sadnite si do obývačky. Hneď to prinesiem.“ V kuchyni začala horúčkovo ukladať poháre na tácku, každý ešte pre istotu skontrolovala, či je dobre vyleštený a zo skrinky vybrala biele víno, ktoré kúpila pre prípad návštevy. Chcela urobiť na Simonu dobrý dojem, do čerta, prečo jej na tom tak záležalo? Simona vyzerala skvele. Mala dvadsaťšesť rokov a bola vyštudovaná zubná sestrička. Možno k nej začne chodiť na kontroly, bolo by to asi lepšie. Pri svojej zubárke mala vždy pocit, že ju svojimi pravidelnými návštevami otravuje.

„Doniesli sme ti konečne ukázať fotky z Prahy,“ položil Andrej na stôl farebné obrázky. Bola rada, že sa má čím zapodievať. Cítila sa napätá a neohrabaná. Andrej ponalieval víno a Simona krátko komentovala fotografie. Bola na nich zachytená atmosféra veľkomesta, Andrej skvele vystihol ich náladu a prostredie v centre. Vždy mal dobrý cit na fotenie. Vidno, že ho to bavilo.

„Toto je Werichov dom a tu bola vynikajúca krčmička,“ pokračovala Simona nadšene.

„Baby, dajte si. Na zdravie,“ odpil si Andrej z pohára, oči mu prechádzali z jednej ženy na druhú.

Pri poslednej fotke sa Kamila pozrela na jeho priateľku: „A teraz je aký váš najbližší plán? Andrej často sníva, že navštívi všetky väčšie hlavné mestá v Európe.“

„Tak skoro to asi nebude,“ zapochybovala Simona.

„Nemám už veľa dovolenky a teraz vlastne ani peňazí,“ pozrel na ňu Andrej. „Ale nejaké ešte určite navštívime. Praha, Londýn, Paríž, Rím... Musím sa najskôr pozbierať. Teraz budem mať obdobie finančného pôstu,“ usmial sa a pozrel na hostiteľku.

„No, nemôžeš si stále len užívať. Kúpil si byt, bol si v Prahe... Na čas ti to bude musieť stačiť.“

„Veď práve, ten úver na byt, čo si mi vybavila, ma zruinuje. Budem sa musieť riadne uskromniť.“

„Ty sa už len máš dôvod sťažovať! Mnohí sú na tom podstatne horšie... A nezabúdaj, že tá cena bola naozaj výhodná.“

Simona počúvala ich prekárание a čakala na príležitosť zapojiť sa do debaty.

„Počula som od Andreja, že robíš v zubnej ambulancii. Prijmete nového pacienta?“ predbehla ju Kamila.

„To akože teba?“

„Mhm. Rada by som zmenila zubárku. Tá moja je riadne

protivná. Chodím na kontroly poctivo, každých šesť mesiacov. Som dobrá pacientka.“

„Myslím, že s tým nebude problém. Zistím a dám ti vedieť, kedy sa môžeš zastaviť,“ ukončila tému Simona.

Večer plynul pokojne. Kamila sa po druhom pohári vína uvoľnila a nakoniec bola rada, že nie je sama. Simona vyvedala o Jakubkovi, zaujímal sa o jej prácu a pochválila jej útulný byt. Bola milá a bola zaľúbená. Mala štíhlu postavu, peknú pleť, blondávé vlasy učesané do hladkého chvosta. Kamile sa vlasy odjakživa vlnili. Utešovala sa tým, že vyzerali aspoň hustejšie, ako v skutočnosti naozaj boli. Simona si sadla vedľa Andreja a majetnícky ho objala okolo pliec. Len sa jej to zazdalo, že sa nervózne zahniezdil? Nechcela, aby sa cítil rozpačito, odvrátila oči a sústredila sa na pohár. Víno jej chutilo, fľaša bola takmer prázdna. Keď sa blížila polnoc, rozlúčili sa. Všetci traja vstávajú skoro ráno do práce...



Na druhý deň ešte nestihla vypiť svoju zvyčajnú šálku kávy, keď zavolať Andrej.

„Tak ako sa ti vstávalo?“

„Určite som bola v posteli skôr ako ty, takže sa nemám čo sťažovať. Andrej, prečo si mi nedal vedieť, že prídeš aj so svojou drahou? Trochu ma to zaskočilo!“ ozvala sa vyčítavo.

„Lebo ťa poznám, zbytočne by si si robila ťažkú hlavu. Prebehlo to v pokoji alebo sa mýlim? Dokonca si myslím, že ste si so Simonou celkom rozumeli. Ona mala z teba dobrý dojem.“

„A to chceš povedať, že na mňa vôbec nežiarli?“ zatiahla prešibane.

„Nie, vysvetlil som jej, že sme len také staré známe spriaznené duše. Ale je pravda, že bola na teba zvedavá.“

„Je veľmi pekná a dokonca aj inteligentná. Som zvedavá, koľko vám to vydrží...“

„Ktovie. Celkom sa mi páči jej nekomplikovaná povaha. Stále síce vyžaduje pozornosť, ale také sú asi všetky ženské.“

„Môžeš byť rád, že si na takú natrafil. Prepáč, musím už končiť. Čakajú ma klienti a šéfka na mňa pozerá.“

„Tak ahoj. A nepreháňaj to s tou prácou.“

Kamila položila telefón. Cítila, že okrem šéfky aj niekto iný na ňu pozerá. Obrátila sa smerom k nemu. Predstavili jej ho ako pána Kočanského, neskôr si potykali. Volal sa Rudo, bol slobodný, mal niečo po tridsiatke a bol to veľký sympafák. Určite to o sebe vedel, tváril sa dosť suverénne. Skutočne nebol na zahodenie. Presne jej typ. A pozerá na ňu. Často.

Keď sa im stretli pohľady, milo sa usmiala. Čo iné aj mohla urobiť. Kývol jej hlavou a tiež sa usmial.



Slnčné počasie prerušovali osviežujúce večerné búrky. Ľudia si užívali dovolenky, električky chodili neobvykle poloprázdne. Kamila mala dobrú náladu. Malý sedel v električke vedľa nej a spokojne si niečo pospevoval. Stará pani, sediaci pred nimi, sa naňho milo usmiala.

„No ty si pekný chlapček!“ prihovorila sa mu.

Jakubko na ňu nepriateľsky zazrel a prestal spievať. Prišlo jej to smiešne. Stará pani radšej stíchla a odvrátila sa. V očiach malého zbadala, že nemá na spoločnú konverzáciu náladu.

„Mami, poďme na zmlzinu. Poďme.“

„Tvoje želanie mi je rozkazom,“ povedala veselo a spoločne vystúpili z električky. Mala rada ich spoločné prechádzky. Jakub bol na všetko okolo nich zvedavý a kládol jej často nepochopiteľné otázky. Trpezlivo mu odpovedala. O chvíľu,

s kornútkami v ruke, vykračovali po námestí. Keď sa Jakub rozbehol za húfom holubov, sadla si na lavičku. „Je krásne. Škoda sa ponáhľať do prázdneho bytu,“ pomyslela si. Nenápadne si obzerala skupinky turistov. Závidela im. Ona musí toto leto vydržať bez dovolenky. Vynahradí si to na budúci rok. Obzerala si zamilované dvojice, či náhliace sa mamičky s malými deťmi. Keď malého prestala baviť naháňačka s holubmi, spýtala sa:

„Jakubko, chcel by si na večeru palacinky?“

„Áno. Ideme lobiť palacinky. A dáme tam veľa džemu,“ súhlasil nadšene.

Kamila vstala, vzala syna za ruku a zamierila do nákupného strediska. Okrem potravín neodolala pekným detským nohaviciam a vzala aj dve chlapčenské farebné tričká. Spokojní s nákupom nastúpili do električky, ktorá ich zaviezla na sídlisko. Vybalila nákup, a keď zistila, že zbytočne presviedča Jakubka, aby si vyskúšal nové oblečenie, vzdala to a pustila sa do prípravy palacíniek.

Po sladkej večeri, keď už bol umytý riad a kuchyňa sa zasa leskla čistotou, sa zahľadela na chlapca. S otvorenými ústami sledoval kreslené postavičky na televíznej obrazovke. Skontrolovala, či je rozprávka pre neho vhodná, nemohla sa zmieriť s násilím, ktoré bolo súčasťou mnohých kreslených príbehov pre deti.

Prítomnosť malého ju naplňovala nehou. Postupne sa mu snažila všetko vysvetľovať a aj keď ju niekedy nahneval, aj vtedy mu trpezlivo vysvetľovala príčinu. Nikdy by rukou naňho nesiahla ináč ako láskyplným pohladením. Vysvetľovaním vždy získala viac ako hrešením, či nebodaj bitkou. Jakubko bol inteligentné a vnímavé dieťa. Rýchlo pochopil, čo sa od neho očakáva, čo je dobré a čo zlé. S nadšením mu čítavala rozprávky a učila ho básničky. A malý s nadšením reagoval.

Bol bezproblémové dieťa. V škôlke si rýchlo zvykol, pekne jedol a keď bolo treba, spal. Vedela, že je jedným z obľúben-cov sympatickej mladej učiteľky. Bola na neho pyšná. Počas všedných dní, ktoré sa na seba podobali ako vajce vajcu, bol jej jediným rozptýlením. Kamila si niekedy pripadala ako robot, ktorý v rovnakých intervaloch vykonáva tie isté čin-nosti. Občas jej chýbal ruch a spoločnosť, ktorú jej Jakubko nemohol vynahradiť. Chytla ju melanchólia. Dnes večer má chuť vypíť si trochu vína. Synček, akoby vycítil jej náladu, ne-bránil sa odchodu do postele a onedlho zaspal. Vrátila sa do kuchyne a rozhliadla sa po miestnosti. Bola spokojná. Sadla si na svoje obľúbené miesto a pred seba položila fľašu vína, ktorú zručne otvorila. S myšlienkou, že má čistú domácnosť a synček v poriadku odpočíva vo svojej posteli, si z fľaše na-liala do pekného pohárika. Zhlboka si vzdychla.

„A teraz čo?“ pomyslela si bezradne. Cítila sa sama. Mala by zavolať Pavle alebo Andrejovi. Po chvíli to zavrhla. Z obý-vačky znie príjemná hudba. S ubúdajúcim vínom pribúda jej dobrá nálada. Cítila sa ľahká a uvoľnená. Zrazu sa zamyslí.

„Nie, to nie je normálne. Nemôžem sa sama opíjať,“ od-háňa myšlienky na matku, no nedarí sa jej. Ako by sa za-tváril Andrej, keby zistil, že doma po večeroch sama pije? Ale veď je to len občas, má všetko pod kontrolou. Potrebuje si iba spestriť a vyplniť stereotyp všedných dní. Je zbytočne vyplašená. Nemala by sa brať tak vážne a nemôže sa hneď porovnávať s ňou. Tá samota jej občas udiera na mozog. Musí sa zmieriť s myšlienkou, že Andrej má teraz na ňu menej času. Je to prirodzené, keď má priateľku. Asi by si mala aj ona niekoho nájsť. Napríklad Rudo sa jej zdá celkom fajn. Dnes sa jej spýtal, či by si nezašli spolu niekam posedieť. Je hlúpa. Prečo sedí doma, keď sa môže zabávať s ním, niekde v príjemnom prostredí reštaurácie? Andrej jej sľúbil, že so

Simonou kedykoľvek dajú na malého pozor. Rozhodla sa, že sa dohodne s Rudom ešte tento týždeň. Musí to urobiť nejako diplomaticky. Myšlienky jej blúdia hlavou, vína z fľaše stále viac ubúda. Neistým krokom sa poberá na balkón. Dostala chuť na cigaretu. Takmer o polnoci schováva prázdnu fľašu medzi odpadkami. Chce sa jej spať. Mysel' má nejasnú, je celá omámená. Ale cíti sa príjemne. Vlezie do postele a po chvíli s úsmevom na perách zaspáva.



„Aj ja mám syna,“ prehovoril tichým hlasom Rudo.
Prekvapene zdvihla hlavu a pozrela mu do očí.
„Koľko má rokov?“
„Štrnásť. Žije s matkou, nestretávame sa.“
„Nie je ti to ľúto?“
„Občas sa zamyslím a rozmýšľam, aký asi je a či je po mne...“
„S matkou si dobre rozumie?“
„Myslím, že áno. Má už aj nevlastného otca a brata.“
„Aha...“
„Bol som ešte mladý a to bola len taká krátka známosť. Nebral som ju príliš vážne a už vôbec som sa nechcel ženiť. Keby sa to stalo teraz, asi by som to zariadil ináč.“
„Teraz by si sa oženil?“
„To nie. Ale o malého by som sa viac zaujímal. Teraz je to už nemožné. Ani ma nepozná.“
„Chcel by si mať ešte deti?“
„Hmm. Raz sa chcem oženiť. Len je to čoraz ťažšie. Mám už svoj štandard a som trochu náročný. A asi aj priberčivý. Zatiaľ som nespoznal tú pravú. A ty čo? Necítiš sa osamelá s malým?“

„Nie. A ani nerozmýšľam nad nejakou radikálnou zmenou v našom živote. Zatiaľ je nám takto dobre,“ povedala Kamila a večery, keď sa cíti sama, si necháva pre seba.

Z rozhovoru ich vyrušil čašník. Pred Kamilu položil porciu kuracieho mäsa so zeleninou. Rudo si objednal vyprážaného pstruha so zemiakmi a syrovou omáčkou. Jedlo vyzeralo lahodne. Mihotajúca sviečka na stole dotvárala útulnú atmosféru. S chuťou sa pustili do jedenia. Reštaurácia vyzerala veľmi slušne, Kamila už dávno v takej nebola. Dobré jedlo zapíjali kvalitným suchým vínom. Zo stretnutia bola rozrušená celý deň. Obliekla si tmavý kostým a bielu blúzku. Dokonca si kúpila nové náušnice. Pri každom pohybe sa jej mierne rozhojdali. Obalená vôňou kvalitného parfumu a pekne upravená sa cítila príťažlivo a žensky. Aj Rudo dobre vyzeral. V sivom obleku, v ktorom ho videla už v práci, bol decentný a elegantný. Opálená tvár, upravené krátke hnedé vlasy a priamy pohľad. Bol čerstvo oholený, v práci ho tak videla bežne. Predstavila si Andrejovu zarastenú tvár. Ten nemal dôvod chodiť v obleku. Ináč ako v značkových džínsoch si ho nevedela ani predstaviť. Zarazila sa. Hádam nechce porovnávať Andreja s Rudom. Predstavila si Andreja ako sedí na podlahe v jej obývačke a zabáva Jakubka. Vtom sa k nim pridá Simona. V kútiku duše ju trochu zaboľelo. Prekvapilo ju to. Že by žiarlila na Simonu? Skôr jej je ľúto, že nemá vzťah ako oni dvaja. Zbadala, ako Rudo na ňu hľadá skúmavým prižmúreným pohľadom.

„Si nejaká zamyslená. To mi k tebe nepasuje. Nebuď taká vážna,“ prehovoril.

Akoby použil zázračný prútik, Kamila sa zmenila na vtipnú, zábavnú a chápujúcu spoločníčku. Rozhovor sa krútil najmä okolo práce a kolektívu v banke, kde obaja robili. Smiali sa na Rudovom trapase, keď sa v zápale diskusie pomyšľil
